

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BINDER, IRINA

Fluturi / Irina Binder. - București : Bookzone, 2023

4 vol.

ISBN 978-630-305-163-5

Vol. 3. - 2023. - ISBN 978-630-305-162-8

821.135.1

IRINA BINDER

Fluturi

Volumul 3

— *ediția a III-a,*
revizuită și adăugită —

Redactor: **Dana Săvescu**

Grafician copertă: **Cezar Mandă**

Tehnoredactor: **Anca Marisac**

© Bookzone 2023, pentru prezenta ediție

Toate drepturile rezervate pentru limba română.

Nicio parte a acestei lucrări nu poate fi stocată
sau reprodusă fără acordul editurii.

Editura Bookzone

Șoseaua Berceni nr. 104, sector 4, București

Comenzi și informații:

Telefon: +40 774 091.579; +40 770 584.429

E-mail: office@bookzone.ro

www.bookzone.ro

Bookzone
BUCUREȘTI, 2023

Capitolul 1

Oamenii nu ne aparțin – asta aveam eu să învăț în urma experiențelor trăite în ultimii ani. Învățasem că nu ne aparțin nici măcar oamenii pe care îi iubim cel mai mult, cei cărora ne dăruim în totalitate, cei cărora simțim că le suntem, dar și care ne sunt în inimă pe vecie. Învățasem că nu ne aparțin nici părinții, nici copiii, nici prietenii. Nimeni.

Cu toate că uneori ne promit că ne vor însoți până la sfârșitul drumului nostru, oamenii au dreptul să ne abandoneze, oriunde pe parcursul lui. Ei ne pot părăsi fără niciun motiv și pot alege să privească înspre alte orizonturi, singuri sau alături de alți oameni. Sau pot muri. Pe neașteptate. Uneori foarte tineri, uneori chiar și copii fiind.

Putem fi abandonați și părăsiți fără niciun preaviz. Unii oameni vor încerca să ni se smulgă din suflet cu o brutalitate imposibil de înțeles și greu de suportat. Uneori vor reuși, alteori ne vom încăpățâna să-i păstrăm în suflet, fiindcă suntem dependenți de ei și fiindcă nu știm să trăim fără ei. Și fără să reușim să învățăm vreodată că am putea avea o viață numai a noastră în lipsa lor. Oricât de silitori am fi.

— La ce te gândești? m-a întrebat Simona, așezându-se lângă mine pe pat.

— Mă gândeam că fiecăruia îi va veni rândul să plătească pentru lacrimile plânse de cei pe care i-a rănit.

— Și tu ce lacrimi plătești acum?

— Nu știi. Crezi că știm mereu cine și cât a plâns din cauza noastră sau pur și simplu pentru noi, pentru că l-a impresionat ceva trăit de noi? Oamenii ne pot zâmbi când ne privesc în ochi și stăm față-n față, iar în singurătate pot plânge amarnic. Și, uneori, noi suntem de vină. Poate i-am rănit la un moment dat chiar fără să vrem, fără să știm când, cum sau de ce am făcut-o.

Mi-am amintit imediat de un copil, vecin cu mine, cu care mă jucam în copilărie. Era imobilizat într-un scaun cu rotile, din cauza unei operații eșuate. Fără să vreau și fără să-mi dau seama, l-am rănit într-o zi dar, suflet delicat și caracter puternic, nu mi-a reproșat niciodată. S-a purtat frumos cu mine și abia după câțiva ani mi-a spus că, atunci când l-am rănit, a plâns zile în șir. A fost rândul meu să plâng, regretând că i-am provocat o suferință aceluia băiat bun și blând...

— Habar n-avem cât de fragile sunt sufletele oamenilor! i-am spus Simonei. Uneori, oamenii care par cei mai puternici și mai fericiți sunt, de fapt, cei mai vulnerabili și mai triști. Numai Dumnezeu știe ce e în sufletul fiecăruia.

— Eu cred că nu există niciun Dumnezeu.

— Nu mai spune așa ceva!

— Unde-i Dumnezeu când se întâmplă nenorocirile? Unde e când ai nevoie de el?

— Nu știi pilda aceea cu pașii pe nisip?

— Nu o știi.

— Este despre un om care a visat într-o noapte că se plimba pe o plajă alături de Dumnezeu. Văzând că pe nisip rămâneau două rânduri de pași, a știut că unele urme erau ale lui și celelalte erau ale lui Dumnezeu. A privit în urmă, înspre trecutul lui și a observat că, din când în când, pe nisip era doar un rând de urme, nu două. Rememorând întâmplările din viața sa, a înțeles atunci că zilele în care pe nisip era imprimat doar un rând de urme de pași au fost zilele lui cele mai triste și grele. Atunci l-a reproșat lui Dumnezeu că nu i-a fost alături tot timpul, întrebându-L de ce l-a lăsat singur tocmai atunci când i-a fost cel mai greu. Iar Dumnezeu i-a spus așa: „Zilele

în care ai văzut doar un rând de urme de pași pe nisip au fost zilele în care te-am purtat pe brațe.”

— Sună frumos, Irina, dar tot nu cred că există vreun Dumnezeu, a oftat Simona cu tristețe.

— Nu crezi că există doar pentru că nu L-ai văzut? Ce, iubirea se vede? Bucuria se vede? Tristețea se vede? Nu. Le simți. La fel este și cu Dumnezeu, deși sunt mii de dovezi că există.

— Ce dovezi?

— Tot ce înseamnă lumea asta: natura, noi...

— Știința spune că oamenii se trag din maimuțe, a găsit ea imediat o dovadă.

— Serios? Și bananele tot din maimuțe se trag? Cireșele, oile, peștii, elefanții, câinii, pomii, ghiociei – astea tot din maimuțe se trag?

Am zâmbit, iar Simona a zâmbit și ea. A deschis televizorul și apoi și-a așezat perna, ca să stea cât mai comod.

— Dacă Dumnezeu chiar există, de ce se întâmplă atâtea nenorociri? mi-a arătat ea, pentru prima dată, că e dispusă să discutăm despre acest subiect pe care îl evita mereu.

— Oamenii fac nenorocirile, dar le place să dea vina pe Dumnezeu. Nu Dumnezeu îi îndeamnă să ucidă, să comită abuzuri și să fie răi. Dumnezeu le-a lăsat oamenilor liberul arbitru, iar ei aleg cum se poartă, cum să trăiască, cum să decidă și să acționeze. Nu e Dumnezeu vinovat pentru că oamenii fac alegeri proaste, că oamenii, de multe ori, se cred a fi mai presus de orice, chiar și de El.

— Te-ai gândit vreodată că poate Dumnezeu e inventat de oameni ca să nu se simtă singuri și ca să se simtă protejați de cineva mai puternic decât ei? a continuat ea gânditoare.

— Știi ce cred eu? Că fiecare om descoperă existența lui Dumnezeu atunci când trebuie. De aceea nu voi mai insista să te conving. Va veni momentul când Îl vei căuta. Și Îl vei căuta atunci când vei simți că-ți lipsește, i-am răspuns Simonei zâmbind, hotărâtă să nu insist asupra a ceea ce, poate, nu era

încă și adevărul ei, știind că nu e corect să i-l impun în vreun fel pe al meu.

— Tu când ai simțit că-ți lipsește?

— În orice caz, nu când am fost nefericită sau când am avut necazuri. Nu în momente de disperare, chiar dacă asta ar părea ciudat. Am simțit că-mi lipsește tocmai într-o perioadă în care eram foarte fericită și împlinită. Aveam tot ce-mi puteam dori, eram foarte iubită și totuși simțeam că-mi lipsea ceva, că eram incompletă. A durat ceva timp să înțeleg că îmi lipsea Dumnezeu. Iar fericirea și împlinirea mi-au fost depline abia după aceea.

Câteva clipe, prietena mea a căzut pe gânduri. Probabil că se aștepta să-i spun că am simțit că Dumnezeu îmi lipsește într-un moment de cumpănă, nicidecum de fericire și ceea ce auzise de la mine trebuia să fie acum disecat bine, întors pe toate părțile.

— Vrei să dormi? m-a întreat. Vrei să facem ceva să mai uiți de supărare? Poate că ar trebui să nu mai recitești scrisoarea acum. Uită de ea măcar câteva zile, până când te mai liniștești.

Am luat scrisoarea pe care mi-o lăsase prietena mea Luminița și mi-am lipit-o de piept, de parcă aș fi vrut să o am cât mai aproape de inimă, într-o îmbrățișare devenită imposibilă pentru totdeauna cu autoarea ei.

— Oare ce a simțit atunci când a scris-o? am întreat în șoaptă.

— Nici nu vreau să-mi imaginez. Era ea puternică, dar nu cred că e ușor să îți iei rămas-bun în felul acesta. Și în niciun alt fel...

Simțeam nevoia mistuitoare să-i pot răspunde Luminiței și abia atunci îmi dădeam seama că rămăseseră multe lucruri pe care nu i le spuseseam, lucruri pe care aș fi vrut ca ea să le știe.

Ea a fost omul care mă cunoștea cel mai bine și cu toate acestea, erau atât de multe lucruri pe care nu le știa despre mine. Din nevoia de a-i proteja pe cei dragi, le ascundem rea-

litățile vieții noastre, dramele, temerile, răutățile și nedreptățile la care ne supun, uneori, oamenii. De ce-ar fi trebuit să o încarc și pe ea cu supărările și durerile mele? Mai ales în ultima perioadă a vieții ei prea scurte, când suferința ei nu avea nevoie de niciun necaz în plus.

— Simo, știi ce mi se pare stupid?

— Ce?

— Că prietenii își ascund tocmai lucrurile pe care ar trebui să și le spună. Ascundem tocmai acele lucruri pe care prietenii ar trebui să le știe ca să ne poată ajuta sau măcar să ne poată fi alinare și sprijin când ne simțim mizerabil, abandonată, singuri, inutili și neubiți. Ne ascundem durerile exact de cei care ar putea să fie medicamentul salvator pentru noi și pentru toate suferințele noastre.

— Știi de ce ne ascundem, Irina? Pentru că oamenii au devenit răi și te judecă greșit. Te judecă pentru orice nimic. Te judecă și răspândesc în lume tot ce află despre tine -- de obicei ceea ce nu e tocmai bun în ce ne privește și, de multe ori, adaugă și ei ceva răutăți în plus, neadevăruri.

— Lumi era într-adevăr o prietenă minunată...

— Da, dar oameni ca Lumi găsești din ce în ce mai rar. Vrei să spui că i-ai ascuns ceva Luminiței?

— Da, multe lucruri. Așa cum i-am ascuns și lui tata. Așa cum îi ascund și mamei. Nu le-am spus durerile mele ca să nu-i încarc, ca să nu-i îngrijorez și ca să nu-i fac să sufere. Am defilat în fața lor cu o aură de fericire și am pozat mereu în postura unui om mulțumit.

— Dacă nu le spui celor care te iubesc și în care ai încredere, străinilor nici atât nu merită să le spui. Oricum nu interesează pe nimeni cu adevărat dacă ai necazuri. Nu-i deranjează decât dacă ești fericit... ce mizerie! Cum or putea unii oameni să fie așa?

— Îmi dau seama acum că, de fapt, totul e un simulacru. Simulăm prietenia, relațiile fericite, mulțumirea, bunăstarea... Ce aiurea! La ce-ți folosește o prietenă dacă nu știe adevărul despre tine? Numai la bine? Asta mai e prietenie?

— Mie mi-ai ascuns ceva?
A zâmbit și m-a privit cu figura aceea pe care i-o cunoșteam dintotdeauna, gata pregătită să investigheze.

— Nu știu, poate că da, dar nimic cu rea intenție. Tu mi-ai ascuns ceva?

— Ți-am ascuns, de ce să te mint? Dar tot așa, ca să te protejez, nu pentru că n-aș fi avut încredere în tine.

— Până la urmă, nu e greșit să avem secrete. Sunt lucruri pe care e mai bine să le știm doar noi, mai ales pe acelea care ne dezvăluie sufletul, care ne dezgolesc de orice acoperire în fața lumii. Altfel, ar profita toți de vulnerabilitatea noastră, de momentele noastre când ne aflăm în derivă, nesiguri și expuși.

— Și e bine să ascundem lucrurile care i-ar face pe ceilalți să sufere.

— Doar dacă asta nu le face vreo nedreptate, că se poate întâmpla și așa ceva...

Gândul m-a dus la felul în care oamenii își ascund uneori anumite lucruri pentru a nu-și provoca suferință unul celuilalt. Știam prea bine cum este, deoarece și eu aveam secrete păstrate bine ca să nu rănesc oameni pe care-i iubeam. Mi-am amintit de tata, care-mi ascunsese multe dintre durerile, grijile și temerile lui. Uneori, adulții trăiesc cu impresia că au secrete cu care își protejează copiii, dar habar nu au că și copiii au secrete cu ajutorul cărora îi protejează pe ei. Eu l-am protejat pe tata de multe ori atunci când am plâns pe ascuns. Pentru că ar fi suferit dacă ar fi știut asta. Pe mama la fel, pentru că, așa cum un adult își dorește un copil senin și fericit, la fel și un copil își dorește părinți liniștiți și fericiți, părinți care au parte de o viață frumoasă, fără umbre și nori, plină de armonie și pace.

— Irina, nu vreau să te supăr acum, dar mi-e milă de Robert, mă înțelegeți? mi-a zis Simona cu o voce mică.

— Milă?

— Da. E un imbecil, dar suferă enorm. Mă duc să văd ce face, te superi?

— Nu. Doar ești și prietena lui, i-am răspuns, asigurându-l astfel că e perfect în regulă să-i pese de durerea lui.

Simona a ieșit din cameră, iar eu am luat din nou scrisoarea primită de la prietena mea, sufletul meu drag care tocmai se înălțase la Cer. Aveam nevoie disperată de ceva care să-mi aline durerea, iar scrisoarea Luminiței mă ajuta să uit pentru puțin timp de faptul că Robert mă dezamăgise cumplit, așa cum supărarea pe Robert mă ajuta să uit puțin de faptul că îmi pierdusem cea mai bună prietenă. Erau două dureri care parcă ar fi concurat care să se facă mai tare simțită, dar care, prin nu știu ce amestec ciudat, ca într-o combinație chimică surprinzătoare, reușeau cumva să se diminueze una pe cealaltă.

Of, Lumi, câte aș avea să-ți povestesc acum!

Mă copleșeau regretele și îmi reproșam că nu am fost o prietenă suficient de prezentă și de implicată, că poate, dacă mi-aș fi dat silința mai mult, aș fi putut să-i fiu mai aproape, mai de folos, aș fi putut să o răsfăț și să o mângâi mai bine decât o făcusem. Plecarea ei era o ocazie prielnică pentru a-mi aminti cât de mult am regretat după moartea tatei că nu am făcut mai multe pentru el. Mi-am amintit cum o vecină a noastră mi-a spus, după ce a murit tata, că acesta mă aștepta la poartă când era ora sosirii fiecărui tren de la Brașov, sperând că aveam să vin și eu să-l vizitez. Mi-l imaginam privind la trecătorii care veneau de la gară, apoi intrând în curte, gândindu-se că voi ajunge cu următorul tren. Îl vizitam doar în weekenduri, fără să mă gândesc cât de greu îi era să fie singur în casa aceea pustie fără mine, dar eu îmi luasem zborul și mă bucuram de faptul că descopeream lumea și mintea mea nu era neapărat la nevoile lui, cât la ale mele. Acum, după ani și ani, regretam timpul petrecut cu oameni care n-au însemnat nimic în viața mea și îmi doream să mai trăiască tata, ca să-i pot dărui din timpul meu, ca să-i ofer mai mult decât știusem să o fac atunci când încă-l mai aveam. Regretam că nu l-am vizitat mai des, că nu m-am gândit că se simțea singur și abandonat, că nu am descoperit pe deplin ce temeri și ce visuri avea,

că nu i-am făcut mai multe bucurii, că nu m-am implicat mai mult, că nu am încercat să aflu mai în profunzime ceea ce era în sufletul lui.

Este cumplit să trăiești cu impresia că nu ai făcut destul pentru oamenii care ar fi meritat totul. Acum, regretam și tot ceea ce nu făcusem pentru Luminița, nu doar pentru tata. Regretam tot ce nu i-am spus – lucruri pe care ar fi trebuit și pe care ar fi meritat să le știe, mai ales sentimentele mele față de ea, fericirea de a o avea ca prietenă. Iar lucrurile nespuse rămân în sufletul omului ca niște poveri...

Oare știa cât o iubisem? Noi ne spuneam mereu „Te iubesc“. Nu încheiam nicio convorbire telefonică fără să ne spunem „Te iubesc“. Uneori, spuneam „Te iubesc“ chiar și în loc de „Mulțumesc“.

Spuneam „Te iubesc“ în loc de „Sunt fericită“, în loc de „Sunt tristă“, în loc de „Ce bine că ești cu mine“ sau în loc de „Ești minunată“. Încercam să mă mângâi cu asta...

Ce păcat că oamenii nu prea își spun „Te iubesc“! Părinții copiilor, copiii părinților, frații unul altuia, prietenii unii altora. Unii spun că nu sunt genul care verbalizează, ci genul care își arată iubirea prin fapte. Cu toate acestea nu ezită să se exprime atunci când au ceva de reproșat, nu-i așa? Atunci e, parcă, ușor să se folosească de cuvinte... Ce păcat este să nu folosești cât de mult poți declarațiile de iubire atunci când le simți! Ce păcat să nu faci uz de cuvinte dacă tot există! Numai când e prea târziu realizăm asta, din nefericire. Toți oamenii care simt iubire ar trebui să o declare mereu, cu orice prilej, pentru că nu e patetic, chiar dacă unora așa le-ar părea. Ar trebui să spunem „Te iubesc“ în loc de „Bună dimineața“, în loc de „Mulțumesc“, în loc de „Ești minunată“, în loc de „Mân-carea aceasta este delicioasă“.

Mi-am lăsat la o parte gândurile numai după ce mi-am promis că nu voi mai păstra niciun „Te iubesc“ pentru mine. Îl voi spune chiar dacă va fi să-l simt pentru vânzătoarea din piață, pentru asistenta care îmi va face injecție sau pentru orice om care va trezi în mine minunatul și înălțătorul sentiment al iubirii.

Luminița îmi spunea că mă iubește în toate cele șapte pagini pe care mi le scrisese înainte să moară...

Să știi că există și ceva ce nu-mi place la tine: că uiți uneori cât ești de minunată. Și o să-ți amintesc eu, acum, cine este Irina, chiar dacă știi că exact în momentul acesta în care citești scrisoarea, ai deschis ochii larg și ai strâns buzele.

Citeam și în același timp mi-o imaginam zâmbind, fiindcă Luminița mea ar fi zâmbit scriind acele cuvinte.

Irina este un copil și va fi copil mereu. Este acel copil care nu se poate bucura de nimic dacă nu împarte cu alți copii. Și amintești cum îți împărțeau ursuleții din jeluș cu copiii de pe stradă? Știai că vei primi altă pungă doar peste câteva luni, dar abia așteptai să-i faci fericiti pe copiii aceia care nu aveau de unde cumpăra ursuleți din jeluș. Așa este copilul Irina. Împarte tot ce are bun pentru a-i bucura pe alții. Nu pune deoparte nimic, ei dă totul, fără rezerve. Și vreau să fii mereu așa. Să nu pui deoparte dragostea, ei să o dăruiești cu toată inima ta, fără a te teme că vei rămâne fără ea. Binele și frumosul din oamenii care le au sădite în suflet nu se epuizează niciodată. Iubește necondiționat și fără să ai așteptări!

Dacă-ți mai amintești, unii dintre copiii aceia cărora le dădeai bomboane îți erau prieteni doar atunci când aveai duleiuri de dăruit. Întristată că lumea nu e mereu așa cum ar fi frumos să fie, ți-am spus cândva că unii dintre ei nu ar merita bomboane și mi-ai dat un răspuns incredibil, care a fost o lecție pentru mine. Mi-ai spus că știi și tu că unii n-ar merita, dar că nu te

Lasă sufletul să nu le dai și lor, mai ales că nu au. Atunci am știut că vei fi capabilă să-i iubești și pe cei care nu vor merita și că vei avea puterea să-i înțelegi și să-i ierți. Aș avea o mie de argumente cu care să te conving că ești minunată, dar vreau să îți spun doar unul, un argument imbatabil: că admirabil și eu adevărat frumos la tine este felul în care știi să iubești, să dăruiești și să ierți. Te iubesc pentru asta!

— Irina, a sunat Angel, m-a anunțat Simona, intrând în camera mea. Vrei să vorbești cu el?

Am luat telefonul din mâna Simonei și mi-am dres vocea.

— Bună seara! l-am auzit pe Angel. Îmi pare rău de ceea ce am aflat acum de la Simona. Ce aș putea să îți spun? am auzit la capătul celălalt al firului, rostit pios, cu o voce caldă, plină de înțelegere.

— Ce ai putea să-i spui unui om care a pierdut totul? am oftat eu din adâncul sufletului meu răvășit de tot ceea ce trăiam în ultima vreme.

— Nu chiar totul, Irina. Știu, să pierzi o prietenă este foarte greu, dar...

— N-am pierdut doar o prietenă, Angel. Am pierdut totul. M-am pierdut pe mine, i-am răspuns cu toată sinceritatea, însumând în puține cuvinte tot ceea ce mă durea.

Angel n-avea de unde să-mi știe toată povestea. Nu știa că, într-o singură zi, îmi pierdusem și prietena, și pe omul pe care îl iubeam cel mai mult – iar odată cu el, îmi pierdusem și visurile.

— Vrei să vorbim? Crezi că te-ar ajuta? m-a întrebat Angel, observând că tac, de parcă niciun cuvânt pornit din inimă nu-și mai făcea loc în afara mea.

— Doare prea tare ca să vorbesc acum...

— Dacă ai nevoie de ceva, de orice, te rog să îmi zici. Nu știu ce să spun mai mult. Poți veni la mine oricând, dacă

dorești, mereu vei fi ca la tine acasă, mereu vei găsi un umăr pe care să-ți plângi durerile și o inimă plină de căldură.

— Mulțumesc, i-am spus recunoscătoare pentru fiecare vorbă bună, pe care știam că mi-o spune din tot sufletul, fără niciun scop ascuns.

Câteva clipe, nu ne-am spus nimic. Simțeam nevoia să vorbesc despre ceea ce era în inima mea, cu speranța că, dacă mi-aș fi descărcat astfel sufletul, aș fi putut scăpa de toată durerea. Dar nu-i puteam spune lui Angel povestea dintre mine și Robert, asta nu. Nu-i puteam mărturisi cele mai ascunse secrete ale mele, nu ar fi fost nici drept față de mine sau de el și nici corect să o fac. Acum simțeam, pentru prima oară cu adevărat, ce înseamnă să nu-l mai am pe Prietenul imaginar căruia îi puteam spune orice aveam pe suflet.

— Prietena mea mi-a lăsat o scrisoare. I-a dat-o lui Robert, rugându-l să mi-o arate doar în ziua în care ea va muri. Simt nevoia să îi răspund la scrisoare, dar nu mai am cui! i-am zis dintr-o suflare lui Angel, de parcă aș fi vrut să-mi descarc dintr-odată toate poverile care-mi apăsau inima ca un pietroi uriaș.

— Cine spune că nu-i poți răspunde? Crezi că nu va afla ceea ce vei scrie în scrisoare? Pune mâna și scrie-i. Descarcă-ți sufletul, spune-i tot! Te vei simți mult mai bine. Irina pe care o cunosc eu ar spune că e convinsă că prietena ei poate citi scrisoarea, mi-a zis el cu o siguranță pe care voia să mi-o transmită și mie.

— Oare?

— Scrie. O să vezi că te vei simți mai bine. Iar la ea va ajunge fiecare cuvânt, să fii sigură de asta...

Mi-am luat rămas-bun de la Angel, am închis apelul și am luat jurnalul. Aveam de gând să redactez scrisorile în jurnal, și nu pe foi pe care le-aș fi putut rătăci. Aveam atâta nevoie să îi scriu Luminiței, încât chiar credeam că ea ar fi putut citi gândurile mele, de acolo, din Cerul care acum îi era casă pentru veșnicie.